

gaar, Hr. Hansted?“ spurgte hun med en noget kunstlet Munterhed, idet hun allerede paa Afstand opmærksomt iagttog ham med missende Øjne. „Har De noget imod at følge mig et Øjeblik ned i Kastanjealléen . . . Jeg skulde se, om jeg kunde finde et Par Violier.“

De fulgtes gennem Haven.

Denne, der ligesom selve Præstegaarden var en af „Millionpræstens“ Efterladenskaber, mindede med sine udstrakte Græsplæner, sine Busketter, sine store Stenvaser, sine lange Alléer og kunstfærdigt tilklippede Ligusterhække nok saa meget om en adelig Herregaardspark som om en borgerlig Præstegaardshave, — og Provst Tønnenesen satte en Ære i efter Evne at vedligeholde den i dens fordums Herlighed. Over en dyb Grøft, der gennemskar Haven i den ene Ende, var der bygget en Træbro i kinesisk Stil med Dragehoveder og Bambustag, — og over denne Bro gik nu Frøken Ragnhild og Emanuel.

„Naa,“ sagde den sidste efter nogle Øjeblikkes Tavshed. „Tør jeg saa spørge, hvad det er, De ønsker at sige mig, Frøken?“

Hun lo lidt.

„Er De saa nysgærrig?“

„Ja vist!“ svarede han med et Forsøg paa at